

trækker dette Udtryk fremfor at udlaane Statens Penge.

Jeg kommer saa til den højtærede Justitsminister. Jeg tror ikke, at den højtærede Justitsminister ret har forstaaet Stillingen, eller rettere — for det er nok ikke Forstanden, der mangler den højtærede Minister, det er andre Ting —, han vil ikke forstaa Stillingen, han forstaa den saamænd ikke en Gang overfor mig. Den højtærede Minister synes at gaa ud fra, at jeg i Formiddags har spurgt ham, gjort Henstillinger til ham, ønsket Oplysninger af ham, og dem nægter han nu med megen Majestæt at svare paa. Det har jeg slet ikke gjort. Jeg har slet ikke ønsket nogen Diskussion med Justitsministeren. Det er ikke faldet mig ind at rette noget Spørgsmaal eller nogen Henstilling til den højtærede Justitsminister. Jeg betragter ham i Virkeligheden som værende udenfor den parlamentariske Debat, og han vil være dette, om han saa bliver siddende endnu nogen Tid af Konseilspræsidentens Naade. Nej, jeg har søgt overfor det høje Ting at udrede det Grundlag, der var for Justitsministerens Sammenblanding af Embedsvirksomhed og Forretningsvirksomhed. Den højtærede Minister sagde, at jeg havde gjort Landstinget til en Børs for Sladder og løse Rygter. Jeg henstiller meget roligt til dette høje Ting, om det er den rette Karakteristik af mit Foredrag. Men hvis jeg endda i en Time havde gjort Landstinget til en Børs for løse Rygter, hvad vilde det saa være i Sammenligning med dette, at Justitsministeren gør Justitsministeriet til en Børs for smarte Forretninger?

Nej, jeg tror, som sagt, ikke, at Justitsministeren forstaa sin Stilling. Den højtærede Minister har hørt fra to Sider her i Salen, Højre og de frikonservative, at man ønsker en Undersøgelse af hans Forhold. Af Højres Ordfører blev Ønsket fremstillet saaledes, at man mente, at Justitsministeren gjorde bedst i midlertidig at trække sig tilbage fra sin Stilling og lade sine Forhold undersøge. Dette agter Justitsministeren ikke at gaa ind paa. Jeg havde heller aldrig tænkt paa, at Justitsministeren frivillig forlod den Plads, hvorpaa han sidder. Jeg tror ikke, at Hara-Kiri ligger for Justitsministeren; jeg tror, at han venter, til Silkesnoren kommer.

Fra de frikonservative lød Ønsket saaledes, at man kunde gaa ind paa Højres Forslag, og at man ogsaa kunde tænke sig en anden Vej. Den højtærede Justitsminister anviste nu en Vej, ad hvilken han kunde tænke sig Sagen løst. Folke-

tingsmanden for Københavns 4de Valgkreds (Birck) kunde jo i et Blad eller paa anden Maade offentlig gentage hvert Ord, hver Tøddel — jeg lagde vel Mærke til denne Vending — af, hvad han havde sagt i Folketinget, og saa kunde Ministeren anlægge Sag mod ham, og Udfaldet vilde da være afgørende som politisk Resultat; enten skulde den ene eller den anden af de to Parter gaa ud af det politiske Liv. Jeg tror ikke, at den højtærede Minister kunde levere et bedre Bevis for min Argumentation i Formiddags, den nemlig, at Justitsministeren ikke kan komme bort fra at ræsonnere enten som Forretningsmand eller som Sagfører, men aldrig i Virkeligheden kan ræsonnere som Justitsminister, thi dette Forslag var ret et Sagførerforslag og intet Ministerforslag. Det var et Sagførerforslag af den Grund, at den højtærede Minister netop ved den Vending, han brugte, gjorde det klart, at han i Virkeligheden ønskede, at en Injurieproces skulde være den Udvej, der skulde klare disse Forhold, og naar man tænker paa, hvad en Injurieproces er her i Danmark, og især, hvor længe den varer, saa er det mig ikke saa særdeles forbavsende, at den højtærede Minister foretrækker den Vej.

Det er altsaa den Udvej, den højtærede Minister har anvist. Jeg antager ikke, at Højre er tilfreds med den. Jeg ved ikke noget om det; jeg kan ikke tale paa Højres Vegne, men jeg skulde ikke tro, at Højre er tilfreds dermed, men i alt Fald har Højre jo ikke Magt til at sætte andet igennem. Men jeg vil spørge de frikonservatives Ordfører og Formand, om han synes, at dette er en rimelig Udvej, naar han ønskede, at der skulde komme Lys over Justitsministerens Forhold, thi hvad det ærede Medlem mener i denne Sag, er afgørende for den høje Regering, og det er just ogsaa af den Grund, at den højtærede Justitsminister ganske glemte at omtale, at dette ærede Medlem havde talt i denne Sag.

Som sagt, jeg har aldeles ikke tænkt mig at skulle komme i nogen Debat med den højtærede Justitsminister. Jeg havde maaske tænkt mig, at den højtærede Konseilspræsident skulde finde Anledning til at sige dog nogle Ord om den Sag, der sætter alles Sind i Bevægelse. Men den højtærede Konseilspræsident foretrak at tie — en Tavshed, som raaber til Himlen. Altsaa, den højtærede Konseilspræsident har, tydeligt nok, truffet sit Valg. Han havde den Mulighed at skille sig af